

Het innerlijk van de mens heeft natuurlijk een groot aantal lagen. Elk van die lagen heeft bepaalde capaciteiten wel, andere niet. Vergelijken-derwijze zou je kunnen zeggen: het is eigenlijk een filter. Elk voertuig, elke wereld waartoe je mede behoort, is een soort filter, waarbij bepaalde kwaliteiten als het ware verdrongen worden, terwijl anderen wat sterker op de voorgrond komen. Denkt u maar wat je met een geel-filter kunt doen als je een lucht fotografeert bijvoorbeeld. Dan gaan de dingen spreken die je normaal niet zoudt zien. U kunt ook een blauw-filter gebruiken, dan verandert die kleurstelling helemaal en ook de nadruk op verschillende details. Dit moet u goed begrijpen wanneer u uw eigen zijn wilt zien als een hanteerbare situatie, als een wezenlijk iets. Uw bestaan is namelijk niet alleen maar een kwestie van: ik ben mij bewust van wat ik nastreef, ik weet wat ik wil, neen het is wel degelijk ook een zaak van: dit ben ik. Ik zie die wereld niet zoals een ander die wereld ziet. Ik zie die wereld door de filters van mijn vele voertuigen. Mijn oriëntatie, ook stoffelijk, waardoor mijn wereldbeeld de nadruk legt op details waar anderen aan voorbijgaan, terwijl er vele dingen zijn, die voor anderen vanzelfsprekend zijn, die ik eenvoudig niet zien kan. Pas dan begrijp je dat het zijn dus niet bestaat in het erkennen van een totaliteit en zeker op aarde, dat zijn in wezen een soort specialisatie is, waarbij je bij voorkeur uitgaat van alle dingen die voor jou tellen. Dan krijg je als vanzelf weer de vraag: ja maar, wat ziet een mens dan als zijn innerlijk? Wat ik nu gezegd heb dat ontgaat de meeste mensen. Een mens beschouwt als zijn innerlijk het geheel van alle konditioneringen die u ooit ondergaan heeft. Hij beschouwt als innerlijk het geheel van niet bewust besepte emotionaliteit die hem in een bepaalde richting drijven. Wanneer u geleerd hebt, dat het rechter handje mooi is en het linker niet, dan zult u automatisch proberen om rechts te zijn in alle dingen die van belang zijn. Dan wordt de linkerhand een ondersteuning, niet meer een hoofdfactor. Wanneer u geboren wordt zijn beide handen gelijkwaardig. Elke mens wordt ambidexter geboren, maar door de oriëntatie, de scholing, de wijze van leven enzovoorts, ontstaat de nadruk op het gebruik van de ene of de andere hand. Dat dit zo is, kun je wel zien, want wanneer een hand uitvalt, dan zijn er heel wat mensen die zonder moeite leren hoe ze alles links moeten doen wat ze rechts hebben gedaan. Dit is natuurlijk lichamelijk, maar uw goed en uw kwaad zijn ook dergelijke factoren. Een mens die innerlijk bestaat, kent zijn eigen voorkeur. Hij kent zijn eigen emotionele benadering ten aanzien van de kosmos, inclusief dus de wereld zoals hij die nu ziet, maar hij kent geen goed en kwaad in absolute termen zoals hem die worden verkondigd. Wanneer men echter voortdurend zegt, dat iets kwaad is, ontstaat angst voor het kwaad. Door de angst voor het kwaad ontstaat de angst voor iets wat je zelf bent.

Het zal u dan ook duidelijk zijn, dat goed en kwaad persoonlijke zaken zijn, die heel sterk door de konditionering, de omgeving bepaald worden. Wat voor een Turk goed is, kan voor een Hollander kwaad zijn. Wat een Hollander als juist beschouwd kan voor een Amerikaan waanzin zijn. Het ligt er maar aan uit welke gemeenschap je komt en hoe je bent opgevoed.

Verder heb je natuurlijk te maken met je eigen belevingen. Wanneer je een jongetje bent geweest, dat altijd zeer intellectueel was en je kameraadjes hebben je daarvoor op de donder gegeven, dan komt er een behoefte om je te laten gelden. Die behoefte om je te laten gelden staat psychologisch gezien in verband met een minderwaardigheidskomplex wat je op hebt gelopen mogelijk in de eerste leerjaren op school. Dat kan je er toe brengen om verbeterd in een bepaalde richting door te gaan. Dat brengt je een enorm respect bij voor alles wat doorzettings-

vermogen heeft, bijvoorbeeld. Gelijktijdig vlucht je weg op het ogenblik, dat je zelf niet meer die jeune premier rol kunt spelen, dan krijg je de behoefte om je terug te trekken. Je zoekt een reden om niet mee te doen, zoals je dat vroeger ook hebt gedaan. Een straatje omlopen om niet gekonfronteerd te worden met de anderen, die alleen maar geïrriteerd waren door jouw prestatie en je een slappeling of iets dergelijks vonden om de doodeenvoudige reden, dat je niet mee kon doen met hun spelletjes. Dat zal je hele leven blijven kentekenen. Al je reacties worden mede daardoor bepaald.

Dat is emotioneel, ik geef het direkt toe, maar het zijn van de mens kan er enorm sterk door gericht en bepaald worden. Ik wil u helemaal niet weer direkt konfronteren met de heer Van Agt, ofschoon het altijd weer een schitterend voorbeeld is van dergelijke dingen, maar hoeveel mensen zijn er niet, die ontzettend veel presteren, die enorm lang doorgaan. Op een gegeven ogenblik echter als ze weerstand krijgen, lopen ze leeg alsof ze een opgeblazen ballonnetje zijn, ze kunnen dan niet meer. Ze zouden alles kunnen doen, maar ze hebben applaus nodig, erkenning. Waarom? Omdat ze zonder dit applaus worden verwezen naar hun eigen beeld van zichzelf, dat dan in feite een zekere minderwaardigheid inhoudt.

In het zijn van de mens is het dus maar de vraag wat het milieu, de omgeving doet. Stel u voor, dat de heer Van Agt een vice-premier had getroffen, die van ontzettend goed tafelen hield, een zekere meneer Den Uyl, die dus niet wenst te chinezen, maar die werkelijk respect heeft voor de beste Franse keuken. Stel u verder voor, dat de heer Den Uyl een enorm respect heeft voor de prestaties van de heer Van Agt. Denkt u nu niet, dat er al lang een kabinet zou zijn? Denkt u niet, dat dan deze zelfde man, die nu rechts wil, uitermate links zou zijn geworden? Om nog verder de verering van zijn vriend te vinden?

+ Een persoonlijke kwestie.

- In dit geval is het een persoonlijke kwestie. In de meeste gevallen (dit is maar een voorbeeld) is het een persoonlijke kwestie. Maar die kwestie kun je niet alleen ontleden aan de hand van uiterlijkheden. Je moet weten wat er achter zit, welke konditionering. Hoe je bent opgevoed. Iemand, die in een enorm sterke discipline wordt opgevoed, zal altijd verweer hebben tegen situaties waar die discipline geschaad schijnt te worden, ook wanneer de resultaten beter zijn dan datgene wat met die discipline ooit tot stand gebracht had kunnen worden gebracht.

Het is werkelijk opvallend, dat het innerlijk van die mens eigenlijk zo weinig een rol speelt. Men kijkt alleen naar de buitenkant. Men zegt, dat het zijn van de mens zijn betekenis is in onze wereld. Men vergeet echter, dat die betekenis het nevenprodukt is van de eigen aanvaarding van het ik en de wijze waarop dit ik zichzelf voelt en niet ziet. Voelt, ten aanzien van alle factoren die om hem heen zijn. Wanneer we ook dit punt hebben gekonstateerd...

+ U bedoelt met het ik toch niet de persoon met alle mogelijke eigenschappen maar het ik wat er achter zit?

- Ik bedoel met het ik het gehele ego, dus gaande van het kosmisch ego plus alle voertuigen en factoren tot op het ogenblik, dat u mens bent en dan het verschil wordt gemaakt tussen het innerlijk en het naar buiten toe zijn, de existentie.

+ Vraag over een eventueel voortdurend konflikt tussen de vraagstelling van wat in jezelf vanuit je ego doorkomend aanvaardbaar/niet aanvaardbaar is en wat de maatschappij van je vraagt.

- Dat zijn twee volkomen verschillende zaken, inderdaad. We kunnen daarmee verder gaan, want we waren net aan de buitenkant bezig. Het zijn van de mens is niet alleen zijn existentie, maar het is ook de relatie waardoor die existentie kenbaar wordt temidden van het existerende. Het is dus een relatie-kwestie.

Het zijn van de mens op aarde wordt bepaald door hetgeen hij is plus de relatie die hij tot stand brengt. Wanneer er nu een wereld is waarin die relatie anders bepaald wordt dan voor jou innerlijk aanvaardbaar is, dan is de kans heel erg groot, dat je toch die relaties gaat scheppen, dat je toch die beperkingen gaat aanvaarden, die wetten, die geloofsartikelen zonder meer als waar gaat beschouwen omdat dit jouw contact met de wereld betekent.

Om het heel simpel te zeggen: wanneer u naar een klooster gaat (dat zijn toch hele vrome mensen) en u kijkt hoeveel van hen werkelijk 100% geloven dan kom je misschien op 4 op de 10. Wanneer je kijkt naar diegenen, die vroom zijn echter, dan blijkt, dat naarmate zij minder geloven zij vromer en fanatieker naar buiten toe optreden. Waarom? Omdat het uiterlijke beeld van vroomheid voor hen belangrijker is dan voor iemand, die de innerlijke geloofszekerheid heeft en waarbij de vroomheid alleen maar een bij-produkt is. De vroomheid wordt een vervanging van het geloof.

+ Angstfactoren?

- Daar kunnen angstfactoren bijkomen, maar dat is lang niet altijd zeker.

+ Zichzelf voor de gekhouden.

- De meesten van u houden zichzelf voortdurend voor de gek, neemt u me niet kwalijk, dat ik het zeg. Alles wat u omtrent uzelf veronderstelt, veronderstelt u als een konkrete waarde in de wereld en dat is helemaal niet waar. Wanneer u ziet hoe de wereld u ziet en u kijkt hoe u u zelf ziet in de wereld dan ziet u twee heel verschillende dingen. Dat kun je weten, maar dat wil je niet weten en dan ga je er aan voorbij. Waar het om gaat is, dat de uiterlijkheid, de zijnsvorm zoals ze kenbaar wordt heel anders is en heel anders bepaald wordt dan het innerlijk. Zoals reeds werd opgemerkt houdt dat in, dat er een voortdurende strijdigheid kan zijn tussen innerlijk en zijns-uiting. Wanneer dit gebeurt dan moeten we daar natuurlijk een reden voor hebben. Een reden kan zijn angst. Angst voor de hel bijvoorbeeld waarop u doelde. Nu moet ik eerlijk zeggen, dat wanneer de hemel is wat men zegt dat zij is de hel misschien een veel levendiger en amuser oord is voor de gemiddelde stadsbewoner, anders dan zit je wel in de hemel op de grote stille heide met klokjesgeklingel en voortdurend harpspel en dat kan ook vervelend worden. Daar gaat het echter niet om. Waar het ons om gaat is juist, dat de spanning tussen innerlijk en uiterlijk heel vaak gebruikt wordt door de mens. Een groot gedeelte van wat u "pushing power" pleegt te noemen, doorzettingsvermogen, wilskracht is in feite niets anders dan het opwekken van een spanning tussen hetgeen je bent uiterlijk en hetgeen je bent innerlijk. Deze potentialen worden dan gebruikt zelfs tegen de eigen gevoelswaarden in om in de wereld iets te manifesteren wat dan vervolgens voor de zelf-aanvaarding wordt omgevormd tot iets anders. Je maakt dus eigenlijk van iets wat een misdaad is een deugd. Een koopman verkoopt zijn artikelen, er is veel vraag naar en daarom heeft hij een winst van 100%. Eigenlijk is het diefstal. Hij zegt echter, dat hij er voor zorgt, dat de mensen dat krijgen. Hij vindt, dat hij die 100% ten volle verdient alleen al doordat hij het mogelijk maakt voor de klant het produkt te kopen. Hij weet zelf wel, dat het onzin is, maar hij moet het zo verklaren omdat hij anders in zijn eigen ogen geen respectabel mens kan zijn. Dit is natuurlijk maar een heel klein voorbeeld; we zouden dat misschien om kunnen zetten op de leiding van een multi-national of zo of op staatslieden, die zeggen, dat het natuurlijk jammer is, dat er mensen sterven. Ze willen het ook niet, dat er mensen sterven, maar hun macht en daarmee de uiting van de macht van de gemeenschap die zijn vertegenwoordigen is belangrijker dan het leven van ieder ander. Ze weten, dat het niet waar is, maar ze overtuigen zichzelf ervan dat ze goeddoen. Waarom overtuigen zij zichzelf ervan? Omdat ze weten, dat het niet zo is.

Ze overtuigen zichzelf er echter van, dat ze goed doen. Waarom overtuigen ze zichzelf ervan? Omdat ze weten, dat het niet zo is, innerlijk. Ze voelen wel degelijk aan, dat ze een verkeerde kant uitgaan, maar hun uiterlijk beeld is hen zozeer lief geworden, dat ze dat beeld stellen boven hun eigen gevoelswereld. Vandaar, dat veel van de mensen die in een dergelijke positie komen, in feite gevoelsarm blijken te zijn of in andere gevallen schizofreen. In hun persoonlijke leven zijn ze de liefste, de beste, de zachste mensen die je kent en zodra ze dus in hun functie treden zijn de ineens de meest harde beulen die je je maar voor kunt stellen.

+ Dat geldt in optima forma voor godstdienstige leiders.

- Evenzeer. Dat geldt voor godsdienstige leiders als voor ieder ander. Dat geldt voor iedereen. Het komt omdat je jezelf hebt verbonden aan een beeld, dat je niet bent. Je wilt niet weten, dat je niet identiek bent met dat beeld. Je ontkent het, dat je dat beeld niet bent wat je geschapen hebt of dat de wereld voor je geschapen heeft. Het resultaat is dan, dat je om je eigen innerlijk gerust te stellen, dat zegt, dat het niet goed is, niet terugkeert op je schreden, maar harder loopt op de weg die je ingeslagen bent.

+ Ik begrijp nu even, dat het beeld, dat de wereld van je scheidt juist is dan het beeld wat je zelf scheidt.

- Daar hebben we het niet over. We hebben het nu over de kwestie van: je hebt zelf in de wereld een beeld van je gemaakt of de wereld heeft een beeld van jou gemaakt. Dat zijn niet twee verschillende zaken omdat het in beide gevallen gaat over een beeld, dat niet identiek is met hetgeen je toch als het werkelijke ik zou willen beschouwen, wanneer je uitgaat van kosmische waarden. Het is dus een droombeeld, een soort marionet.

Wat ik nu stel is dit. Wanneer je eenmaal datgene wat je bent verbonden hebt aan die marionet, die buiten je bestaat en die voor een groot gedeelte door anderen misschien meer bepaald wordt nog dan door jezelf, dan kun je niet meer teruggaan. Daarmee zou je namelijk alles wat je naar buiten bent, het zijn in de wereld zoals dit voor jou belangrijk is, moeten ontkennen. Dientengevolge kun je de enige andere richting uitgaan. Je kunt zeggen, dat je je niet tevreden voelt, maar dat dat komt omdat je nog niet genoeg beantwoordt aan dat beeld. Dat heb ik dus in feite gezegd.

+ Wat gebeurt er als je wel teruggaat?

- Dan laat je de hele wereld achter je. Dat betekent, dat geen enkele verplichting, die je in die wereld emotioneel erkent, nog vervuld kan worden.

+ Je wordt onverschillig?

- Neen, dat word je niet.

Laten we een heel eenvoudig voorbeeld geven. U bent getrouwd. U heeft kinderen. U bent kostwinner. Nu ontdekt u ineens, dat datgene wat u doet helemaal datgene niet is wat u bent en u scheidt er mee uit. Dat betekent, dat alles wat in dat gezin bestaat, wegvalt. Dat u dus eigenlijk om uzelf waar te maken, gelijktijdig anderen tot slachtoffer moet maken. U voelt innerlijk, dat het niet juist is om een verplichting die u nu eenmaal bent aangegaan eenvoudig zo maar op te zeggen. Dat betekent dus, dat het teruggaan niet zo eenvoudig is. Het is wel voorgekomen. Laten we het beste voorbeeld maar nemen, dat van Franciscus van Assisië. Toen zijn vader zei: "Wat jij wilt, dat mag niet", toen zei hij: "Nou goed, alles wat ik van je heb krijg je terug." Daar stond hij in zijn naakje. Hij had geen gezin, maar toch was hij vanuit ons standpunt wel degelijk verplicht ten aanzien van zijn ouders. Op dat ogenblik zei hij: "Wat ik ben is belangrijker." Waarom kon hij dat doen? Omdat hij zei, dat het God was die het hem zei. Waarbij dus de ene fictie in de plaats van de andere wordt gesteld. Als je de ene fictie verwisseld voor de andere kom je niet dichterbij de waarheid.

Je blijft dan nog steeds met een uiterlijkheid zitten, die niet beantwoordt aan het innerlijk dat je bent.

+ Opmerking over opvoeding. Op eigen kracht loskomen van een leer.(verkort)

- Op eigen kracht kunt u alleen los komen van die wereld door u af te vragen wat u innerlijk aanvaardbaar vindt, niet wat u prettig vindt, maar wat u aanvaardbaar vindt en wat u niet aanvaardbaar vindt. Wanneer u al hetgeen niet aanvaardbaar vindt, van u af schuift, onverschillig of dat een ander het nu wel doet of niet en onverschillig of dit voor u konsekwenties heeft of niet, dan blijft voor u over een reeks relaties met de wereld buiten u, die voor u emotioneel te verwerken zijn, waar u iets mee kunt zijn. Overigens begint u met een stel stellingen, thesen, die al even onbewijsbaar zijn als de mijne. Of er een God bestaat weten we niet, dat er voor ons een God bestaat weten we wel. Waarom die God bestaat weten we niet, maar we kunnen het vermoeden. We kunnen namelijk vermoeden dat die God voor ons de personificatie is van het onbekende, dat we in en rond ons voortdurend beseffen zonder dat we enige methode zien om het te omvatten. Dat is punt één.

Dan zegt u, dat je als beest wordt geboren.

Ik kan natuurlijk hatelijk zijn en zeggen, dat iedereen voor zichzelf spreken moet, maar je wordt niet als beest geboren. Je wordt geboren met de erfmasa als je het reëel bekijkt van de mens. Dit betekent, dat je nooit een volwaardig deel van één of andere soort kunt zijn. Dan hebben we verder besefwaarden en mogelijkheden in ons, waar de één wel gebruik van zal maken en anderen dit weer niet zullen doen.

Anders gezegd. Je hebt dus een inborst of een aard waardoor je wederom mens-bepaald wordt. Wanneer dat het geval is waarom moeten we dan zeggen, dat je zonder meer geboren wordt? Waarom zou ik niet zeggen, dat ik incarneer? Het ego is een continuïteit, niet het ego zoals het zich nu manifesteert, maar wel als de kracht en het bewustzijn waarvan ondermeer uw huidig zijn een manifestatie is, door een tijdelijke samenwerking met een biologisch geheel dat ten dele die entiteit domineert, maar door die entiteit voortdurend bestuurd kan worden. Zo ongeveer als een ruiter een paard bestuurt.

Wanneer we die punten ook even hebben genomen dan ziet u misschien, dat wat ik zeg evenmin kan bewijzen als u. We kunnen het allebei aannemelijk maken, meer niet. Het is echter toch een beetje gevaarlijk om te zeggen, dat je als dier geboren wordt en dat je door de mensen gevormd wordt, dat is niet waar. Je geaardheid staat vast, maar de geaardheid wordt gemoduleerd door de mensheid. Dat wil zeggen, dat je wezen bepaald is, maar dat de effecten die daarvan naar buiten treden wel degelijk mede door de opvoeding van de mensen worden bepaald.

Ik wilde eventjes de puntjes op de i zetten, ik hoop dat het niet erg is.

+ Tevoren richting kiezend bij incarnatie.

- Dat ben ik ook weer niet 100% met u eens, want het namelijk niet zo, dat je de aard van het lichaam kunt bepalen. Bepaalde dingen kun je natuurlijk wel variëren. Bijvoorbeeld daar waar dubbel genetische factoren aanwezig zijn, kun je de eigenschap versterken of verzwakken. Niet waar ze alleen aanwezig zijn. Waar ze alleen aanwezig zijn kun je ze waar ze in de eicel aanwezig zijn, elimineren, maar je kunt er geen andere eigenschappen voor in de plaats stellen. Men heeft dus een bepaalde manipulatie-mogelijkheid die zich in de eerste periode van splitsing doorzet totdat we een aantal hebben van zo ongeveer 14.000. Na dit getal houdt elke mogelijk tot manipulatie op. Voor die tijd neemt ze af en dan nog wel in genetische reeks.

Wat je doet is, dat je een lichaam kiest, dat past bij je gevoelswaarde, dus niet bij een redelijk plan, bij een gevoelswaarde. Wij zeggen, dat een incarnatie mede bepaald wordt door de harmonische

- faktoren van wordend lichaam en omgeving plus het ik, dat incarneert.
- + Wanneer men zich vergist?
  - Dan heb je pech gehad, dan zit je in de verkeerde trein. Het is net hetzelfde als naar een station gaan en kijken welke trein je het beste bevalt. Dan kun je misschien heel verstandig zijn en de bestemmingsbordjes lezen. Je zegt dan, dat als je met die trein mee gaat, kom je een eind de goede richting uit. Je neemt dan die trein. Je kunt ook zeggen, dat je die andere trein er veel leuker uit vindt zien. Als je daarin stapt kom je misschien heel ergens anders terecht. Dat is een kwestie van het bewuste kiezen. Er is een keuze element.
  - + Bepaalt de abortus mogelijkheid de kans op miskleunen?
  - Over het algemeen niet. Wanneer er namelijk sprake is van een bewuste keuze, dan is verwerping van dit eventueel wordende leven ook wel evident voordat het goed en wel begint, dan laat je je pootjes er dus van af. Wanneer iemand toch verkeerd gekozen heeft, op de bonnetooi heeft gekozen, ja dan is het natuurlijk een schok, dat hij weer over moet stappen. Eigenlijk gaat er ook niet zo veel mee verloren. Er zijn dus zeker bij een toenemend aantal abortussen enkele persoonlijkheden die een werkelijk verlies betekenen omdat ze voor een geest met een behoorlijk hoog bewustzijn het meest ideale voertuig zouden zijn geweest. Dat wel. Maar voor het merendeel eigenlijk geldt wel, dat het er niet op aan komt. Het is misschien erg hard om het zo te zeggen. We komen dan in een problematiek terecht, die ook weer hoofdzakelijk emotioneel wordt bepaald door de mensen, maar als we eerlijk zijn dan moeten we zeggen, dat die abortussen zo erg niet zijn. De levensmogelijkheden op deze wereld zijn meer dan voldoende. Alleen zou daardoor wel, en dat is iets anders, bij jeugdsterfte een snellere incarnatie-mogelijkheid kunnen ontstaan wanneer er wat meer voertuigen zouden zijn. Aan de andere kant zou dan ook weer de aandrang van zeer jong gestorvenen om onmiddellijk weer te herincarneren veel groter worden. Je zou dan toch nog met hetzelfde probleem blijven zitten vanuit geestelijk standpunt bezien.

We gaan nu weer terug naar het onderwerp; we moeten de inleiding zo langzamerhand weer eens gaan afsluiten.

Wanneer we kijken naar het innerlijk van de mens, dan kunnen we kort zeggen: Het innerlijk van de mens is een complex geheel, dat in zich een niet uitdrukbaar weten bezit, hetwelk op stoffelijk en bepaalde geestelijke niveaus eerder als gevoelswaarde dan als redelijk besef tot uiting zouden komen. Dit ik in zijn wezen is blijvend. De vormen en voertuigen waarin het zich manifesteert zijn allen veranderlijk. Het zijn van de mens, het bestaan van de mens is een samenvoeging van alle factoren, die in hemzelve bestaan en de wereld zoals hij deze op dat moment beseft. Dit wil zeggen, dat het zijn een voortdurende wijziging ondergaat omdat elke variant, zowel van eigen beseffen en aanvoelen alsook van de wereld zelve een herziening van die relaties noodzakelijk maakt. Daar waar de mens niet in staat is om het tempo van die veranderingen gevoelsmatig en innerlijk en als mens natuurlijk ook redelijk te volgen, ontstaat een toenemende discrepantie tussen het zijn van de mens en zijn van de mens en zijn betekenis in de wereld en zijn innerlijk en zijn behoefte om zich als harmonische faktor binnen het geheel uit te drukken.

Wanneer we dat zo gezegd hebben, dan zijn de eindkonklusies als weer vanzelfsprekend, dacht ik.

Bewuster leven doe je niet wanneer je voortdurend bezig bent te urmen

over de uitleg voor alles wat je drijft. De ervaring heeft geleerd, dat de verklaring van fenomenen, zelfs wanneer zij wetenschappelijk gebeurt, een kans biedt van 1000 tegen drie om uiteindelijk foutief of sterk misleidend te zijn. Dit zal ook voor onszelf gelden. Laten we daarom ons niet afvragen hoe het komt, maar wel wat we voelen, wat we zijn. Wanneer we het gevoel en het beeld van ons ik samenvoegen tot één geheel, ook al is dit niet voor de volle 100% juist, dan krijgen we een beter begrip voor onze eigen oriëntatie op de wereld. Laten we vervolgens in die oriëntatie zoeken naar alle harmonische mogelijkheden, die er voor ons bestaan onverschillig welke en onverschillig de wijze waarop onze wereld die eventueel omschrijft of afwijst en wij zullen voor onszelf een beeld krijgen van datgene wat wij wezenlijk in de wereld zijn. Doordat wij uitgaan van het harmonische zullen wij uit die wereld ook veel meer een beantwoording vinden aan onze persoonlijkheid dan datgene wat wij nastreven en het resultaat hiervan is, dat het gevoel langzaam maar zeker omschreven kan worden ook wanneer het in zijn origine niet bepaald kan worden.

Dat was een heel betoog. Het is natuurlijk een omvattend geheel. U kunt hier enorm veel aan toe gaan voegen, dat zult u wel begrijpen. Gezien de wijze waarop u het onderwerp stelde meende ik, dat iemand die zoekt naar bewust leven het erg belangrijk is om te weten waar nu eigenlijk dat verschil ligt, in wat je bent. En ook waarom je soms dingen niet doet waarvan je innerlijk voelt, dat ze goed of noodzakelijk zijn en omgekeerd wel dingen doet waarvan je voelt, dat ze eigenlijk niet ideaal zijn.

Je moet begrijpen hoezeer je jezelf laat manipuleren door een beeld, dat je je van jezelf maakt in de wereld.

+ Laten meeslepen door je gevoelens.

- Wanneer je je door je gevoelens laat meeslepen, dan kan dat natuurlijk zuiver lichamelijk zijn, maar er blijft altijd een voorbehoud bestaan. Innerlijk voorbehoud.

Wanneer je je echter door je gevoelens laat meeslepen omdat je je er geheel mee verbonden voelt, dan geloof ik, dat je alleen maar jezelf waarmaakt. Dat dus datgene wat je tot stand brengt harmonisch is. Ik geloof, dat alles wat harmonisch is tussen het werkelijk ik en de wereld waarin het zich manifesteert en alle voertuigen waardoor het zich manifesteert, de bevestiging is van die onbekende waarde, die we aanduiden met de naam God. Misschien zou je beter kunnen spreken van de totaliteit, het geheel. Het is een geheel waarbinnen wij gevangen zijn zonder te weten waarom, zonder te weten in welke vorm. We kennen de vorm van het geheel niet. Datgene wat we kosmos noemen kan evengoed een toilet zijn bij wijze van spreken als een kathedraal. We weten het eenvoudig niet.

Maar wel weten we, dat wij, kleine deeltjes daarbinnen in omloop zijnde, gebonden zijn aan die totale vorm en de bepaling daarvan. Daarom noemen wij die vorm God. Als we dat durven accepteren, dan gaan we ons ook niet meer afvragen wat God wil en wat God doet met ons. Dan gaan we ons eerder afvragen wat ik besef en wat ik voel en hoe maak ik hierdoor voor mijzelf een gevoel van betekenis, van oneindigheid waar. Dat is harmonie. Inderdaad. Op die manier schep je eigenlijk voor jezelf een antwoord op je eigen wezen en meer dan dat geloof me, kan een mens, maar ook een kosmisch ik niet tot stand brengen. Datgene wat we zijn is bepaald door factoren die we niet kennen, maar wat we zijn kunnen we leren kennen en vooral en allereerst leren uitdrukken.

Wanneer we funktioneel zijn in overeenstemming met onze inhoud dan beantwoorden we volgens mij ook aan het beeld van de Goddelijke totaliteit of hoe je het ook noemen wilt, waarvan we - of we het willen of niet - deel uitmaken en deel uit blijven maken.

Daar wilde ik het bij laten. Ik hoop alleen maar, dat u er iets mee kunt doen.

Wanneer ik een volgende maal terugkomen, ik weet het niet zeker of ik het ben of dat het een ander zal zijn, dan kunt u rustig op deze punten terugkomen.

Dank voor uw aandacht,
goedenavond.

HET SCHONE WOORD

Als je met een gebedsmolen en een roos voor de harmonie uitloopt,
denken ze, dat je gek bent.

De molen draait en in de schijn van denken
doe ik het aanzijn van het gebed
waarin het tot de taal van wind
waarin ik steeds mijzelf hervind
als sprekend met God
wentelt slechts de molen en ga ik
verder steeds mijn weg.
Maar zoek ik naar de werkelijkheid
en naar mijn eigen wezen
naar de zegen van het zelve zijn
bewust van wat ik ben
dan zoek ik eerst te erkennen
de waarde van het ik
de waarde van de roos die openbloeit
ook op het kruis
kortom de kracht, de kracht van God
die in mij woont en uit dit huis zichzelf kosmisch
openbaart.

Als ik zo mijzelve ben en biddende, of hoe ik het noem,
mijzelve erken als deel van al wat leeft
en in dit al mijzelf hervind
herboren zie mijzelve steeds
als was het als een kind in al wat rond mij leeft
dan vind ik in mijzelve een kracht
die slechts vrede geeft
maar vreugde in het andere zijn
een antwoord dat anderen bestaan.
Dan breekt de waan van eenzaamheid,
dan sterft de waan van de beperkte tijd
dan vind ik in mijzelf het leven
als steeds herhalend zich
oneindige melodie
waarin ik slechts één toon ben
een deel van harmonie.